JULIETTA, dcera Musolinova

Poutavý román z našich dnů. **Napsal J. Sokolovský**

"Poslyš, kněžoure!" ozval se loupežník tvrdě, kopnuv do řetězu, "radím ti, abys mluvil jiným přízvukem, Dokud nadáváš jen mně, jest mi to lhostejno, ale neopovaž se urážeti mrtvou mou ženu svým psovským jazykem!

Již tím ji urážíš a poskvrňuješ, myslíš-li na ni a tím více postřikuje hnusným bahnem její památku prokletá tvoje tlama.

Jen slovem odvážíš-li se ještě dotknouti se jí, srazím tě k zemi a spřerážím ti žebra, katův holomku. Čiší ti jed ze chřtánu a dej si pozor, abys sobě chlípné rty nepopálil tímto jedem!"

Bonifác se potupně zachechtal, stoje těsně při dveřích, takže ho Musolino uchvátiti nemohl.

"Ze lži mne chceš kárati, bídný červe!" řičel, "jest známo celému světu, jaký plod vzešel z hříšného souložnictví tvého s ubohou touto obětí. Pravím, že ti nebyla Julietta Borghese nikdy církevně oddána."

"Střež se! Krev se mi začíná vařiti!" odpovídal vězeň podrážděně.

"Nechť se jen vaří, hahaha! Budu spokojen, po daří-li se mi poplésti d'ábelský mozek, aby do něho zaťalo šílenství hnusné své drápy a aby zvěděl celý svět, že byl zničen bič Kalabrie zvířecí zuřivostí a zbabělostí!

Ano! Plod, který vzešel z tvé pekelné soulože s Juliettou Borghese, církví zavrženou a peklu propadlou, rovná se úplně svému neřestnému původu.

Tento plod jest červivým pablkem, jenž hnije v zákoutí hříchů, propadnuv prodejnosti. Mluvím o tvé dceři, Juliettě, o bídné láryni, která prodává své tělo veřejně — —"

„Oh! Julietto! Slyšíš-li?" svolal Musolino, "čistý tvůj obraz chce pokaliti vzteklý pes v kněžourské kutně! Hahaha! To se mu věru nepodaří!"

Bonifác skřížil ruce přes prsa a zamhoural ke stropu, jakoby se dovolával svědectví nebes.

"Julietta Musolinová, dívka sotva dvacetiletá, které propůjčilo peklo neobyčejnou sličnost, propadla zkáze znemravnělosti již přede dvěma roky.

Byla dopadena při cizoložství, ale vymknula se trestajícímu ramenu spravedlnosti a shromáždila vůkol sebe rotu, které hejtmanuje, jsouc královnou včelí mezi trubci.

Zhovadilcům těmto platí mzdu vnadami svého těla, padá z ruky do ruky komukoliv z nich, anebo se prodává nahodilým chodcům. Ano! Stala se prodejnou, mrzkou nevěstkou — — ha — — pomoc!"

Kázání ukončeno náhle úzkostlivým vřískáním, neboť Musolino, zařvav vztekle, vrhl se na pátera.

Skokem, který by byl každému tygrovi ke cti sloužil, chtěl ho uchvátiti a k zemi strhnouti a jistě by byl tentokrát páter Bonifác kázal naposled, kdyby se byl zuřivému vězňovi do rukou dostal.

Musolino rázem se strašně změnil.

Až do té doby v klidu a chladnosti setrvávaje, zbledl na smrt a chvěli se mocně. Na rtech objevila se mu pěna a poněvadž z postoje nemohl pátera uchvátiti, položil se na podlahu, napínal údy a chňapal po Bonifácovi, který se za úzkostlivého vřískání do nejzazšího koutu vedle dveří tlačil.

"Bastarde z čubky a havrana!" řval Musolino, "roztrhám tě na kusy! Svým životem pykneš za to, že se tvá zlolajná tlama opovážila doktnouti se čisté panny!

Udeřila tvá hodina, chlípný pse, za to, že chceš vlastním svým bahnem vláčeti skvělého anděla, jemuž nejsi hoden jazykem olizovati špínu s podešvů!

A jestliže unikneš dnes, neodvažuj se více vkročiti v můj žalář! Víš dobře, že ke dveřím dosahu a kam nedosáhnu, tam tě zasáhne něco jiného, zloději a svatokupče!

Nevěř, že zapomenu na tuto chvíli! Tvůj vztek utopím jen ve tvé krvi! Roztrhám tě na padrť, zvíře nečisté, jehož dech otravuje tuto kobku!"

Znovu se napínal vězeň, aby dosáhl roucha páterova. Tento uskakoval, jak mohl a nadzvedával kutnu, aby se ke dveřím dostal, ale bál se, neboť k otveru dveří dosahovaly ruce loupežníkovy.

Řval tedy o pomoc. Jeho ryk se mísil s řevem Musolinovým tak dlouho, až konečně přichvátal žalářník. Ale i tento otužilý muž uskočil zděšeně zahlédnuv Musolina na zemi nataženého a po zoufalém páterovi chňapajícího.

Teprv za drahnou chvíli sehnal asi půl tuctu strážců, kteří se na hlupce vrhli a na krátko ho přivazali, takže Bonifác mohl ze dveří proklouznouti.

Daleko však nedošel. Strach mu podrazil nohy a páter se skácel v chodbě na kamenné dlaždice, a které si roztříštil obličej.

Osm dní ležel Musolino v dvojnásobných poutech na tvrdé podlaze přikrčen, nemoha se hnouti — ale páter odpočíval dvakrát osm dní v obvazech, nevida a neslyše.

Byl zachvácen zimnicí a lékař ústavní dal ho obkládati ledovými obklady přese všecek protest pacientův.

Musolino byl za celých osm dní krmen strážci. Jeho tuhá vazba nebyla uvolněna ani na vteřinu, až konečně lékař prohlásil zarputilému Dorinimu, že učiní o věci trestní oznámení.

Ředitel, zaleknuv se, dal tuhou vazbu vězňovu uvolniti, zároveň však žádal o přesazení lékařovo, nalhav o jeho činnosti nesmyslné věci, kterým se může pouze u ministeria věřiti.

Dlouho se neodvážil Bonifác, uzdraviv se, vkročiti do kobky loupežníkovy. Spokojil se tím, že občas otevíral zamřížované okénko ve dveřích a sípěl dovnitř různé nadávky, dotýkající se z pravidla nemravného života Julietty Borghese a Julietty Musolinové.

Musolino si poněkud pomohl od svého trapiče, ale přes to vše nedařilo se mu dobře pod dozorem svéřepého ředitele. Posléze, když také ublížil nějak Antoniovi, neodvážil se nikdo více vkročiti do jeho kobky.

Jídlo mu bylo podáváno okénkem na dlouhé tyči železné — —

Kapitola 72.

Věčná tma.

V tu dobu, aniž vězeň tušil, dýchala již Julietta vzduch trestnice portolongonské.

Netušil, že vnikla v tuto nepřístupnou pevnosť, vydávajíc se za Helenu Doverovou, Američanku, a za neteř ředitele Doriniho.

Žila v jeho domácnosti, žárlivě sledována jeho ženou a pronásledována občas dychtivě smyslnými pohledy svého "strýčka".

Každého dne stála u okna tou dobou, kdy trestanci směli se procházeti ve vnitřním nádvoří a toužebně vyzírala, uvidí-li též svého otce.

Ale marně! Nepřicházel!

Dívka, nehodlajíc ani posuňkem prozraditi, proč vlastně se vedrala pod nehostinný krov trestnice, přemítala, kterak by s otcem navázala styky, ale do té chvíle nepřipadla na nic obratného. Řekla ředitelovi za hovoru o svém otci. Učinila tak krátce před obědem když byla paní Sabina zaměstnána v kuchyni.

Ředitel, nebyla-li žena jeho na blízku, choval se k Juliettě více než šetrně a zodpovídal její otázky s blahovůlí a ochotou, která přesahovala velmi daleko hranice poručnické a strýčkovské roztomilosti.

Po všeobecném povrchním hovodotkla se Julietta předmětu, jejž měla na mysli.

"Čítali jsme často v Americe o tomto velkém loupežníkovi a zajímali jsme se o něho. Bylo též psáno, že byl dopraven do Porto Longone, ale dosud jsem ho nespařtila," zahájila svou věc, stavíc na odiv úplnou chladnost.

"A chtěla bys?" tázal se strýček potutelně.

"Z pouhé zvědavosti ženské."

"Ah! Ovšem! Vy, ženské, máte své zvláštnůstky, hehehe."

"Zrovna jako pokolení mužské," bránila se, koketujíc.

"Chceš-li, uvidíš ho."

"Oh! Možno-li? Jak vyhlíží? Narostly mu asi nehty — —"

"Střihají se mu, nebo si je ohryzuje."

"A oči?"

"Oči dosud má, hehehe. Proč by neměl oči?"

"Ale jaké oči? Ohnivé — —?"

"Eh! Nedělej z něho románového hrdinu. Nic zvláštního na něm neuvidíš, leč zvířecí zarytost. Dočkáš se. Dovedu tě k okénku posouvatelnému, jež jest umístěno na dveřích jeho kobky. On má totiž samovazbu."

"Oh! Vskutku mi učiníš tuto radost, rozmilý strýčku?" lichotila se dívka.

"Hehehe! Učiním — zrovna dnes. Mám tam cosi na práci, hehehe, můžeš mne tedy doprovoditi. Buď připravena po obědě — ale tetě ani muk!"

Dorini se usmíval hrozil dívce prstem a hltal ji téměř chlípnými pohledy, což dívce nikterak neušlo.

Co vše pociťovala? Bylo jí namáhati se všemi silami, aby neprozradila, co v duši její se bouřilo.

Měla zase spatřiti otce, aniž směla s ním promluviti, ale za to chtěla poznati jeho žalář a přístup k němu, aby mohla osnovati záměr k útěku.

To již znamenalo úspěch a rozhodný krok v obtížné této věci.

Jakmile se jí po obědě uvolnilo, vklouzla do kanceláře Doriniho.

"Zde jsem, strýčku!" oslovila ho, "slíbil jsi mně, že mne dovedeš k vězení Giuseppa Musolina — doufám, že tě nevytrhuji z práce."

Dorini byl tudíž s domnělou svou neteří o samotě a na tento okamžik čekal již dlouho a toužebně.

"Nevytrhuješ, hehehe!" odpověděl, "aspoň ne víc, než jindy. Vytrhuješ mne totiž ustavičně — ani nevím, proč, hehehe! Ale vstávaje, lehaje myslím na tebe, hehehe — — tys taková hezká kočička."

"Ale strýčku!" ozvala se upejpavě a přikrčivši se, upravovala tkanici na botce, při čemž poodhrnula sukni.

"Strýc" ji stihal dychtivými pohledy. Okamžitě byl v plamenech.

"Počkej jen chvíli," sípěl sprahle, "uvidíš Musolina, ale zatím se posaď — tamto — abych na tě viděl, hehehe, na pohovku — — hned jsem — hotov —"

"Jen se nevytrhuj!" přerušila ho, sedajíc a chápajíc se časopisu, "přečtu si zatím něco."

Skryla se a časopis, ale napjala sluch. Dorini za chvíli tiše vstal a plížil se k ní.

Cítila jeho horký dech, když za ní stanul a v protějším zrcadle spatřila jeho tvář náruživostí zbledlou a sešklebenou.

Ruce jeho objaly ji v pase.

"Helenko, sladká, rozkošná, andělská!" sípěl, "což pak nevíš, že's mne oloupila o všechen klid, o celé srdce? Ano! Od prvního okamžiku — — —"

"Vskutku?" smála se, slabě se bráníc, "ale to mne vskutku těší! Nezpozorovala jsem dosud, že bys mně byl zvlášť nakloněn."

„Víš — před tetou nesmím, hehehe, ona brouká a mručí na celý svět, hehehe," pokračoval, usednuv těsně vedle dívky, „ale to dělá každá! Bývají i matky na své vlastní dcery žárlivými, pozorujíli přížeň otcovu k dceři a moje žena? Ta je hotová saň, hehehe. Ale já tě mám rád, Helenko, tak rád, že bych tobě k vůli byl schopen i nejsvrchovanější hlouposti, hehehe!"

"Nevycházím z úžasu, strýčku!" divila se na oko, "ale což divného na tom? Probudila se v tobě příbuzenská krev. Vždyť jsem skoro tvou dcerou — —"

"Nejsi a želím toho, žes dcerou mého bratra — ale to nevadí. Dosti jest příkladů, že strýcové se ženili s neteřemi — —"

"A synovci s tetami také?"

"Brr! Se starými babami! Asi sotva! Ale nechme toho! Máš mne ráda?"

"Mám! Ani nevíš, strýčku, jak jsem na to pyšna, že jsem si dobyla tvé náklonnosti."

"Jak mne máš ráda? Pověz! Ukaž!" dotíral na ni, sešpuliv svadlé rty k polibku, nad nímž se dívce kroutil žaludek v těle.

"Jak? Z celého srdce!" odpovídala, usmívajíc se koketně a vymykajíc se mu.

"Rozumím, hehehe! Máš mne ráda — vím — ale to mi nestačí, abys mne milovala jako strýce. Rád bych byl tebou milován, jako bych byl tvým milencem."

Dorini patrně neměl dostatečných zkušeností, kterak možno s úspěchem na mladou dívku útočiti — a při tom zapomínal na svůj věk!

Nejspíš také neochutnal ještě trpkost — koše.

"Ale strýčku!" upejpala se Julietta, "to není možno! Kdyby tomu přišla teta na kloub — pro pána boha — to by bylo — —"

"Nemaluj čerta na zeď!" přerušil ji, "teta nepotřebuje vědět — hehehe! Není to tak nesnadno. Můžeš mne navštěvovati zde, v kanceláři, kde se můžeme beze svědků milovati."

"Ano — zde by to mohlo býti," prohodila naivně.

"Vidíš! Zrovna se to hodí. Máme úplný klid. Ni kdo sem nepřijde. Jsem všecek blažen, že's zde se mnou."

Duše Juliettina bouřila se ošklivostí, kterou nesměla dáti na jevo. Na štěstí nebyl pan 'strýček' zvlášť podnikavým a poněvadž byl vášní zaslepen, nepozoroval obratnou hru dívčinu.

Jevila ostýchavost a přítulnost zároveň, uhýbala se "nevinným a náhodným" hmatům a na místě rtů nastavovala jeho polibkům uši nebo vlasy.

Dorinimu nepodařilo se více, než vtisknouti jí polibek na čelo.

Odpusť, strýčku, mám tě ráda, ale — víš — dokud máš jinou ženu, nemohu býti tvou! Víš — já jsem také žárliva, jako všecky ženy."

A smála se jako hrdlička, vidouc, že chlípný dědek nic nezmůže proti její jaré síle. Držela mu ruce jakoby kleštěmi.

"Pusť mne!" sípěl, "nech se líbati."

"Líbal's dost."

"Aspoň jediný polibek — na rty! Modré s nebe ti snesu."

"Dnes toho bylo dost," škádlila ho, "uznej přece, kam by to došlo? Kterak jsi se rozohnil škodlivě. Vícekrát sem nepřijdu — abys věděl.

"Přijdeš. Řekla's, že mne máš ráda."

"Mám tě ráda, ale svou čest také. A mám něco jiného?"

"Nikdo ti ji nebéře. Já jen —"

"Mlč, strýčku a nabud' klidu. Ostatně jest již čas, chceme-li do žaláře Musolinova. Kdyby teta zpozorovala — — víš přece, že slídí všude."

Julietta hbitě uskočila, pustivši ruce Doriniho, za pohovku, kam za ní dobře nemohl. Připamatovavši mu "tetu", spustila vlastně na něho studenou sprchu.

Dorini se plaše rozhlédl.

"Ano," pokračovala, "teta" mohla již býti uchvácena nedůvěřivostí. Kyby sem přišla — — vím, že bych zde pak neobstála. Byla bych nucena opustiti dům a kam bych se uchýlila — já, ubohá sirota?"

A dala se do pláče.

"Helenko!" prosil zamilovaný blázen, "neplač! Jen jediný polibek — a půjdeme."

"Dobře! Ale jen na tvář! Víš, za trest! Jen na tvář, strýčku. Nebyl's hodným dnes. Ani nevíš, jak tě mám ráda, a kdybys nebyl ženat, kdybys byl vdovcem na příklad, nevím, ale myslím — —"

Umlkla zúmyslně.

"Co myslíš?" tázal se dychtivě.

"Myslím, že — — bych se nerozpakovala — —"

A zase umlkla, pozorujíc působnost svých slov.

"Mhm!" prohodil nerozvážně, "o tom by se dalo vskutku přemýšleti."

Věděla dost. Dorini byl zkrátka padouchem, jenž se neštítil ani — vraždy. V její rukou mohl se státi velmi poddajným nástrojem, ale tolik bylo jí také povědomo, že by se to neobešlo bez velikých obětí s její strany.

A toho se dívka hrozila! Bylo jí třeba jednati opatrně, nechtěla-li samu sebe zničiti.

Dala se políbiti na tvář, stojíc za pohovkou v obraně a Dorini, nemoha útočiti, byl nucen spokojiti se tím, co mu z dobré vůle poskytla.

A pak uskočivši až ke dveřím, otevřela je hbitě a postavila se na prah.

Dorini spolknul slinu, kráčel za dívkou a prošel s ní několika chodbami. Několik úředníků připojilo se k nim.

Kráčeli podle hlídek strážných, rozestavených na křižovatekách chodeb a schodišť, procházeli dlouhými chodbami, špatně osvětlenými, sestupovali a vystupovali po schodištích.

Julietta počítala schody a kroky v chodbách, všímala si plánu situačního a vštěpovala si v pamět obraty vykonané, aby se později vyznala v budově.

(Pokračování.)

Žádejte

Gail Borden EAGLE BRAND CONDENSED MILK THE ORIGINAL

Po šedesát let úspěšná potrava nemluvňat. Dopište si pro radu jak krmiti nemluvňata.

BORDEN'S CONDENSED MILK CO. New York. OUZ.

☞ **Nástěnný papír** ve velkém výběru. **E. H. Koza.**

NA PRODEJ!

Prodám mlátičku s veškerým zařízením, druhu "Avery" s parostrojem o 18 koň. silách. Mlátička jest v rozměrech 32x60 s nejnovějším zařízením. Vše jest v úplném pořádku. Příčina prodeje jest moje stáří a mnoho jiných starostí. Kdo by si zařízení toto přál koupiti nechť se přihlásí aneb mi dopíše co nejdříve. 6-21

John Pospíchal, R. 3., Clarkson, Neb.

AUTOMOBILISTÉ POZOR!

Oznamují, že jsem otevřel automobilový závod v budově Gilbertově v Dodge, východně od Vnukového garaže a věnovati se budu výhradně správkám ráfů všech druhů jakož i obnovování batterií atd. Každá práce jest zaručena. Zvláštní pozornost věnují správkám ráfů a batterií z venkova. Zašlete mi vaše správky. Do přízně všech se odporučuje

Jos. Musil, Dodge, Nebr.

JOHN F. SCHAFFER
kontraktor a stavitel
CLARKSON, NEBR.

Mohou vám dáti rozpočet na jakoukoliv stavbu a zaručím že práce bude k vaši spokojenosti.

CHARLIE

jest plnokrevný a registrovaný hřebec, plemen "Shire" ve stáří 8 roků, váhy 1860. Pochází z velmi dobrého plemene a jest to nejlepší hřebec v tomto okolí.

Státi bude pouze doma u majitle, v severo-západní části města.

Podmínky: $15.00 za hříbě když se má k životu. Nejlepší pozornost bude všemu věnována, avšak majitel hřebce nebude zodpovědným přihodili se nějaké neštěstí. V případu, že by byla kobyla přestěhovaná z okresu aneb prodaná peníze se musejí ihned splatiti. (16

John Novotný majitel
Clarkson, Nebraska

BIEN AIME NO. 18168

jest Belgický importovaný hřebec hnědý s lisinou, váhy 1800 lb.ň (Jest to nejtěžší hřebec v tomto okolí.) Bien Aime státi bude každý pondělí, úterý a ve středu na farmě Franka Hledíka, 7 míl severně a 1 západně od Leigh; ostatní dní doma na farmě majitele, 2½ míle severěn od Clarkson.

Podmínky: $15.00 za hříbě když se má k životu. Dobrá pozornost bude se všemu věnovati, ale v pádu nějakého neštěstí, nebude majitel hřebce za nic zodpovědný. V pádu, že by kobyla byla prodaná aneb odstěhovaná z okresu, bude poplatek splatný ihned. (18-3m)

Emil Hledík, majitel,
Clarkson, Nebraska

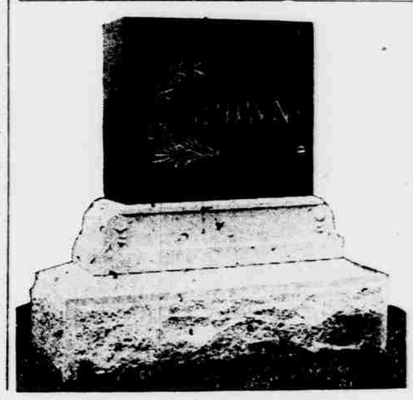

Vojt. Svoboda
— majitel uměleckého —
pomníkového ..závodu..
v CLARKSON, - NEBR

Mám ten největší sklad pomníků na ruce západně od Omahy. — Proč byste platili od 20 do 25 procent komišn, když můžete koupiti přímo od vyrabitele.

PIANA a Samohrací piana.

Přijďte do mého obchodu! Přijďte nyní!

Ušetříme vám od $50 do $100 na koupě piana.

Dovolte nám to dokázati.

FRANK HAMPL
Howells, Nebraska